

Alene etter 40 års samliv

PUBLISERT 5. mai 2011

Kjersti Ericsson | **Alene**, Forlaget Oktober, 2011. 82 sider

«Hun kjenner sorgen over ikke å kunne utveksle halve setninger om hvor vakker naturen er, hvilken fugl som høres i furutoppen, hva blomstene har for navn»

Å kjøpe gravlyslykt, brød og melk er blitt en hverdagslig handling, skriver Kjersti Ericsson. Jeg kjenner meg igjen. Selve handlingen er grei skuring, men refleksjonen over en slik handling er vond og ganske sår.

Jeg leser ikke denne boken som en trøstebok eller som en terapibok. Det er den ikke. Det er en saklig bok, også til å lese for de som ikke har opplevd å miste en kjær følgesvenn gjennom mange år. Kanskje en spesielt viktig bok å lese for de som arbeider med sorg profesjonelt, og for de som har en venn som har opplevd å miste sin nærmeste.

I den lille boken *Alene* skriver forfatteren om året som har gått etter at hun mistet mannen, hun skriver om sykdomstiden og om lengselen etter å huske det lange livet de hadde før sykdommen traff. Hun skriver om hvordan de som alltid tenkte på seg selv som ressurssterke og verbale, kom til kort i møte med helsevesenet. Det er ikke en

klagebok, langt ifra det, men hun forundres over hvordan en kan komme i en slik posisjon, føle seg usynliggjort, ikke viktig nok for behandleren.

Spesielt det hun skriver om møter med spesialistene, slo meg hardt. Jeg fikk hjelp til å finne språk å bruke for egne erfaringer i en tilsvarende situasjon, jeg fikk lyst til å kikke modig inn i det vi selv opplevde som arrogant og ikke god kommunikasjon. Kjersti Ericsson forteller til helsevesenet at rutinene og travelheten deres kan ta motet fra den syke selv om pasienten tilsynelatende er høyst oppegående og rasjonell i sin tankegang.

Flere bør si fra, tilbakemeldingene hennes er klare og konstruktive. Ericsson har hatt et år i sorg. Hun kjenner sorgen over å være alene på en stubbe i skogen. Hun kjenner sorgen over ikke å kunne utveksle halve setninger om hvor vakker naturen er, hvilken fugl som høres i furutoppen, hva blomstene har for navn, for drivkraften til å finne det ut er borte. Hun tenker over hvordan livet går sin gang videre. Hun har interessant jobb, voksne barn, barnebarn, og mange omsorgsfulle venner.

Jeg kjenner meg igjen. Hennes kloke tanker hjelper meg. Hun har mistet sin Eilev, jeg har mistet min Håkon. Vi er to damer i en uendelig sorg etter 40 års samliv. Det finnes mange av oss. Takk, Kjersti Ericsson, for at du skrev denne lille boken. Den har et fint format og kan ligge i veska mi uten å tyngre, den har et omslag jeg kan like: store rødbrune bokstaver – *Alene* – på en lys bakgrunn.

Innerst i sorgen over å ha mistet ham, er sorgen over alt *han* har mistet. Det er et perspektiv jeg tenker mye på.

Anmeldt av Kirsti Tveitereid, Seniorrådgiver ved Lillegården kompetansesenter, Porsgrunn

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 5, 2011, side